

ARNE SVINGEN

BROR

På dansk ved Anja Hitz

– Vågn op, Fred.

– Hvad? Hvad sker der?

– Wow, brormand. Dit hår ligner en toiletbørste.

– Nå, ja ... gør det?

– Du skal rede dig, når du står op. Men ikke endnu, for det er nat. Bare bliv liggende, jeg skal spørge dig om noget vigtigt.

Jeg sætter mig op. Bastian sidder på sengekanten, lige der, hvor han plejede at sidde, da han boede hjemme. Hans øjne er som diamanter i mørket. Han klør sig længe på hagen og bøjer sig frem mod mig.

– Jeg er dit store forbillede, er jeg ikke? siger han.

– Øh, jo, det er du, svarer jeg og er forvirret over, hvorfor han spørger mig om det.

– Det er så fedt at være dit forbillede. Det betyder alt for mig, brormand. Hvis du var syv år ældre end mig, ville du garanteret være mit forbillede. Men nu er

det mig der passer på dig, ik'?

– Det er det vel, siger jeg og tænker på, om det var det vigtige spørgsmål.

– Du kan godt huske, da jeg truede ham, der gene-rede dig. Han var ikke ubehagelig efter det, var han vel?

– Nej, han holdt op efter det.

– Det er sådan man gør for familie. Og du vil altid være min yndlingsbror.

– Men du har jo kun ...

– Ja, jeg ved godt, at vi kun er os to. Men hvem ved? Måske presser mor en unge mere ud, inden hun bliver for gammel. Hun møder mænd indimellem, gør hun ikke? Er de okay, eller er det de sædvanlige idioter?

– Men Bastian, jeg må hellere sove, siger jeg og tænker på, hvor træt jeg blev for et par uger siden, da han dukkede op midt om natten og ville snakke i over en time.

– Okay, okay, du har jo skole og fremlæggelser og en masse shit. Jeg ville bare høre, om jeg kunne låne din PlayStation?

– Låne?

– Ja, du ved da, at du kan stole på mig.

– Men hvornår får jeg den tilbage?

– Snart, brormand. Meget snart. Men det ville være en stor hjælp for mig, hvis jeg kunne låne den.

Bastian smiler. Ikke bredt, men på en måde, der

giver mig en god følelse. Det er alt for længe siden, at jeg har set det smil. Hvis der skete mig noget, ved jeg, at Bastian ville forsvare mig, måske endda med livet som indsats. Hvis jeg får problemer, kan jeg helt sikkert gå til ham. Hvis jeg kan finde ham altså. Men min PlayStation er det bedste, jeg har. Og nu venter han på mit svar.

– Ja, du kan måske godt ... låne den.

– Du er den bedste lillebror, der findes.

Han rejser sig fra sengekanten og kæmper lidt med at hive stikket ud.

– Har du en taske, jeg kan have den i?

– Jeg har kun min idrætstaske.

– Hvor ligger den?

– I skabet.

Bastian finder den, tømmer indholdet ud på gulvet og lægger min PlayStation ned i den.

– Sov godt, brormand. Du er den bedste!

Han smiler til mig på den mest betryggende måde.

– Ja ... tak.

Da han er gået, lægger jeg mig ned igen. Det var dejligt at se Bastian. Jeg ville ønske, at jeg så ham noget oftere. Det er nok hans smil, jeg savner allermest. Det behøver ikke engang at være bredt. Hvis vi havde haft mere tid sammen, kunne vi have talt om, at der er mennesker over hele verden, som klarer sig fint uden PlayStation. De har helt fine liv og laver en masse

andre ting end at game. Og så kunne vi måske have snakket lidt om hans liv, for jeg har på fornemmelsen, at det bliver sværere og sværere, for hver dag der går.

Men lige nu er der kun én ting, jeg er sikker på. Og det er, at jeg aldrig får min PlayStation tilbage.

2

Mor bander. Hun plejer ikke at bande. Måske opdagede hun ikke, at jeg var på vej ud i køkkenet. Hun ser i hvert fald overrasket ud, da jeg dukker op. På bordet foran hende står smykkeskrinet, der har hesteudskæringer på låget. Hun lukker det hurtigt.

– Åh, hej, Fred. Har du sovet godt? spørger mor.

– Temmelig godt.

– Det er fint, min dreng, rigtig fint ...

– Har du sovet godt, mor?

Hun svarer ikke med det samme. Det varer lidt, inden hun fokuserer sit blik på mig.

– Hvad?

– Jeg spurgte bare, om du havde sovet godt?

– Ja, det har jeg vel ... tror jeg.

Hun begynder at tage mælk og pålæg ud af køleskabet. Jeg finder tallerkener og glas. Hun plejer at tage lågene af smørret og syltetøjet, før hun sætter det på

bordet, men i dag er de på. Hun standser op midt i en bevægelse.

– Har du talt med Bastian? spørger hun.

– Hvornår?

– For nylig, siger hun og spidder mig med sit blik.

– Lidt.

– Var han sig selv?

Jeg ved ikke, hvad jeg skal svare på det.

– Havde han taget noget? spørger mor.

Hvordan skulle jeg vide det? Bastian er ikke som andre. Nogle gange, fordi han bare er, som han er, andre gange, fordi han har fået hjælp af en pille eller to. Eller noget andet, som jeg ikke helt ved, hvad er. Jeg tror kun, der er ét rigtigt svar på det spørgsmål.

– Det ved jeg ikke, siger jeg.

– Hvad talte I om?

– At ... at han hjælper mig, hvis jeg har brug for det.

– Skal han hjælpe ... *dig* med noget?

– Nej. Ikke lige nu, forklarer jeg.

– Nå, okay. Jeg er nok lige nødt til at ringe.

Mor kan ikke lide, at jeg er mig i samme rum, når hun skal tale i telefon. Nu forlader hun køkkenet og går hen et sted, hvor jeg ikke kan høre hende. Jeg letter forsigtigt på smykkeskrinets låg. Skrinet er tomt, og jeg er ret sikker på, at det ikke var tomt i går. Da jeg var yngre, kiggede jeg tit ned i det. Jeg kan huske, at det bugnede af smykker, som funklede og skinnede.

Dengang tænkte jeg, at mor var heldig, at hun havde så mange fine smykker. Hun fortalte, at hun havde arvet de fleste af smykkerne, og at halvdelen blev mine, når jeg skulle arve efter hende. Jeg kan huske, at jeg blev mere chokeret over, at hun en dag skulle dø, end at jeg ville få en masse smykker, som jeg næppe kom til at gå med. Det underlige er, at jeg senere godt kunne se mig selv med ringe, armbånd og smykker, men det var helt umuligt for mig at se mor ligge kold og ubevægelig i en kiste.

Lige nu ser det ikke ud til, at jeg kommer til at arve et eneste smykke. Forsigtigt lukker jeg skrinets låg, så mor ikke kan se, at jeg har kigget i det. Øjeblikket efter kommer hun ud i køkkenet og virker lige så fjern, som da hun tog pålægget frem.

– Er der noget, du mangler, Fred? spørger hun.

Der fyger tusind svar gennem hovedet. Det er nok bedst at lade, som om jeg ikke forstår spørgsmålet.

– I mit liv eller hvad? forsøger jeg.

– Nu tænkte jeg ikke på en far eller den slags. Men nærmere ... ting.

Spørger hun, om Bastian har lånt noget af mig? Aner hun, hvad der er sket? Mor har aldrig gamet i hele sit liv. Hun kommer ikke til at bemærke, at min PlayStation er væk. I hvert fald ikke, hvis jeg kan holde hende ude af mit værelse i de næste uger. Det er faktisk værre med tasken.